

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI BÁI HƯƠNG HỒN HÀO KIỆT CHIA TAY

Bọn Hư Trúc, Đoàn Dự đứng bên thi thể Tiêu Phong, người thì khóc rống lên, kẻ thì ngậm ngùi sa lệ.

Bỗng nghe thanh âm một thiếu nữ thét lên:

- Tránh ra! Các ngươi hại chết tử phu ta rồi, lại còn ngồi đây giả vờ khóc lóc làm chi?

Nàng vừa nói vừa giơ tay ra đẩy mọi người. Nàng chính là A Tử.

Bọn Hư Trúc thấy A Tử đẩy mình đều tránh sang hai bên để nhường lối đi.

A Tử đăm đăm nhìn thi thể Tiêu Phong hồi lâu rồi nói:

- Tử phu! Bọn người này đều là hạng hung tàn. Tử phu đừng thèm nhìn đến họ nữa. Chỉ có mình A Tử mới thiệt là người hết lòng với tử phu mà thôi.

Nàng nói xong cúi xuống ôm thi thể Tiêu Phong lên.

Người Tiêu Phong cao lớn, A Tử chỉ ôm được nửa người lên, còn hai chân ông vẫn chắm đất.

A Tử lại nói:

- Tiểu muội biết bây giờ tử phu ngoan ngoãn lắm rồi! Tiểu muội ôm tử phu lên mà tử phu để yên không đẩy ra. Có thế mới phải chứ!

Hư Trúc cùng Đoàn Dự đưa mắt nhìn nhau, nghĩ thầm:

- Vì nàng thương tâm quá độ mà thần trí thất thường mất rồi.

Đoàn Dự dụi dụi mắt nói:

- Tử muội! Tiêu đại ca một lòng khẳng khái cho tròn đạo nghĩa... Người đã chết không thể sống lại được nữa. Tử muội...

A Tử lại đẩy chàng ra, quát lên:

- Ngươi đừng ăn cướp tử phu của ta nữa. Y là người của ta rồi. Không ai được đụng đến!

Đoàn Dự quay đầu lại, đưa mắt cho Mộc Uyển Thanh.

Mộc Uyển Thanh hiểu ý chạy lại bên A Tử khẽ nói:

- Hiền muội ơi! Tiêu đại ca chết rồi! Chúng ta phải tính toán việc an táng cho y chứ!

Đột nhiên A Tử thét lên một tiếng lanh lảnh. Mộc Uyển Thanh sợ quá lùi lại hai bước.

A Tử lại nói:

- Cút đi! Cút đi! Bọn đàn ông chẳng ra gì, mà bọn đàn bà cũng tệ hết! Ngươi dùng thuốc độc để làm chết tử phu ta. Ngươi đổ rượu cho y uống rồi y

không nhúc nhích được nữa. Người mà còn tiến gần một bước thì ta đâm chết người đó!

Mộc Uyển Thanh chau mày, nhìn Đoàn Dự lắc đầu.

Bất thành linh trong dãy núi mé tả có tiếng người gọi rất gấp:

- A Tử! A Tử! Tại hạ đã nghe rõ thanh âm cô nương rồi! Cô nương ở đâu? Cô nương ở đâu?

Thanh âm này cực kỳ thê thảm. Nhiều người nhận ra gã là bang chủa Cái Bang. Gã lấy tên là Vương Tinh Thiên, nhưng chính là Du Thản Chi.

Mọi người quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy Du Thản Chi hai tay cầm hai cây gậy trúc. Cây gậy tay trái để dò đường, cây gậy tay phải đặt lên vai một gã hán tử trung niên, từ góc núi quanh ra.

Bọn Hư Trúc đều lấy làm kinh ngạc. Lúc nhìn đến gã hán tử trung niên thì chính là Ô lão đại mà Hư Trúc đã lưu lại để giữ cung Linh Thứu.

Ô lão đại cũng hình dung tiêu tụy, áo quần lam lũ. Hắn lộ vẻ buồn rầu thê thảm.

Hư Trúc biết ngay là hắn bị Du Thản Chi bức bách phải dẫn đường đi tìm A Tử và dọc đường chắc hẳn đã bị gã làm cho khổ cực.

A Tử tức giận quát hỏi:

- Người đến đây làm chi? Ta không muốn nhìn mặt người nữa! Ta không muốn nhìn mặt người nữa!

Du Thản Chi lộ vẻ vui mừng reo lên:

- Ha ha! Quả nhiên cô nương ở đây rồi. Tại hạ đã nghe thấy thanh âm là tìm được đến nơi rồi.

Cây gậy bên phải gã đề mạnh xuống vai Ô lão đại.

Ô lão đại không tự chủ được phải chạy lông lên.

Hai người nghĩ rằng Du Thản Chi đã lấy cặp mắt của mình để chữa cho A Tử thì quyết nhiên gã có mối quan hệ sâu xa với nàng, may ra có thể khuyên giải cho nàng tỉnh táo lại.

Hư Trúc cùng Đoàn Dự nghĩ vậy rồi tránh xa một chút để khỏi làm phiền đến câu chuyện giữa hai người.

Du Thản Chi nói:

- A Tử cô nương! Cô nương vẫn vui vẻ chứ? Có kẻ nào dám khinh mạn cô nương không?

Vẻ mặt gã lộ ra nét vui mừng và tha thiết với A Tử.

A Tử hững hờ xẵng giọng:

- Có người khinh nhờn ta thì người làm gì?

Du Thản Chi đáp ngay:

- Kẻ nào đắc tội với cô nương? Cô nương cho tại hạ biết ngay! Tại hạ quyết liều mạng với hắn.

A Tử cười nhạt, trở vào những người xung quanh đáp:

- Hết thầy bọn này đều khinh mạn ta! Người giết hết bọn họ đi!

Du Thủ Chi "dạ" một tiếng rồi hỏi Ô lão đại:

- Lão Ô! Những ai đắc tội với cô nương?

Ô lão đại đáp:

- Có nhiều lắm! Công tử không giết hết được đâu.

Du Thủ Chi nói:

- Không giết hết được thì cũng phải giết. Ai bảo chúng dám vô lễ với A Tử cô nương của ta?

A Tử tức giận nói:

- Hiện giờ ta cùng tỷ phu ta ở một nơi. Từ nay trở đi vĩnh viễn ta không rời xa nữa. Thôi người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người nữa.

Du Thủ Chi đau lòng muốn ngắt đi. Gã ngậm miệng:

- Cô nương!... Cô nương không chịu nhìn mặt tại hạ nữa ư?

A Tử lớn tiếng nói:

- A! Phải rồi! Cặp mắt này là của người đã cho ta. Tỷ phu ta bảo ta còn thiếu người món nợ ân tình. Và muốn ta đối đãi với người cho xứng đáng. Nhưng ta không thể ưa người được.

Dứt lời, nàng đưa tay phải lên móc cặp mắt ra vừa ném lại cho Du Thủ Chi vừa la lên:

- Đây! Ta trả lại người! Từ nay ta không còn thiếu gì người nữa. Có thể thì tỷ phu ta mới không bắt ta phải đi theo người.

Du Thủ Chi tuy không trông thấy gì, nhưng nghe mọi người la hoảng thì biết đã phát sinh ra thảm họa rồi. Gã thét lên:

- A Tử cô nương! A Tử cô nương!

A Tử móc mắt mình ra rồi. Nàng ôm lấy thi thể Tiêu Phong dịu dàng nói:

- Tỷ phu ơi! Chúng ta không còn nợ gì gã nữa. Ngày trước tiểu muội đã dùng độc châm để bắn tỷ phu. Từ nay tiểu muội vĩnh viễn ở với tỷ phu. Như vậy là tâm nguyện tiểu muội được thoả mãn rồi.

Quần hào thấy nàng máu chảy đầy vạt áo, ai cũng khiếp sợ. Nàng đi tới đâu, mọi người đều tránh ra tới đó.

A Tử ôm thi thể Tiêu Phong chạy thẳng về phía trước hang thẳm.

Mọi người vội la lên:

- Đứng lại! Đứng lại! Trước mặt là hang thẳm đó!

Đoàn Dự vừa đuổi theo vừa la:

- Tiểu muội! Tiểu muội!

Nhưng A Tử vẫn chạy thẳng về phía trước. Đột nhiên chân nàng bước hỏng vào quãng không, lăn tòm xuống hang sâu vô tận.

Lúc Đoàn Dự vươn tay ra nắm lấy thì roac một tiếng. Vạt áo nàng đứt một góc và người nàng cùng thi thể Tiêu Phong vẫn tiếp tục rớt xuống hang sâu.

Đáy hang mây phủ mịt mờ chẳng biết sâu đến bao nhiêu. Thân hình A Tử cùng Tiêu Phong đã mất hút không còn thấy chi nữa.

Quần hào đứng trên bờ hang thăm ai cũng ngậm ngùi thở dài. Người kém võ công nhìn xuống sườn núi đá mọc tai mèo tựa hồ như đao kiếm sắc bén thì không khỏi khiếp sợ rùng mình.

Bọn Huyền Độ là những người tuổi cao đều biết việc xảy ra ngoài ải Nhạn Môn quan ngày trước, bọn Huyền Từ, Ưng bang chúa phục kích bọn võ sĩ Khất Đan tại đây. Khi ấy mẫu thân Tiêu Phong đã bị chôn mình trong hang thăm này. Không ngờ việc trước cách đây mấy chục năm, ngày nay lại tái diễn, Tiêu Phong và A Tử cũng vùi thân dưới đáy hang sâu.

Bỗng nghe trên quan ải trống thúc liên hồi. Tên quan quân lớn tiếng tuyên bố:

- Ta vâng tướng lệnh của Chỉ huy sứ Trương tướng quân, trấn thủ Nhạn Môn quan loan báo cho các người biết: Các người đã không phải là quân gian tế nước Liêu, vậy chuẩn cho được vào quan ải, nhưng phải biết an phận giữ mình, không được làm huyền não, đó là một điều cần thiết, các người phải nhớ kỹ.

Quần hào dưới chân thành đều lớn tiếng thóa mạ:

- Chúng ta thà chết chứ không thềm vào cửa quan do bọn chó má các người canh giữ. Nếu chúng ta không bị bọn chó má các người ngăn trở thì đâu đến nỗi Tiêu đại hiệp phải bỏ mạng?

Mọi người vừa trở tay lên mặt thành vừa dậm chân la hét thóa mạ.

Bọn Hư Trúc, Đoàn Dự quỳ xuống trước cửa hang lay mấy lay rồi vượt núi mà đi.

Viên Chỉ huy sứ trấn thủ Nhạn Môn quan viết biểu cho quân chạy ngựa đưa về thành Biện Kinh. Trong biểu chương hẳn nói là đã dẫn quân bản bộ cùng mười mấy vạn quân Liêu huyết chiến mấy ngày. May nhờ hồng phúc của thánh hoàng và các tướng sĩ tận tâm, giết chết được đại tướng nước Liêu là Nam viện đại vương Tiêu Phong, Liêu chúa là Gia Luật Hồng Cơ bại trận phải rút quân về.

Tổng đế tiếp được biểu chương cả mừng, truyền chỉ ra quan ải khao thưởng ba quân. Từ Chỉ huy sứ trở xuống đều được thăng quan tiến tước. Trong triều quần thần ca tụng công đức, thiết yến ăn mừng.

Đoàn Dự cùng Hư Trúc, Huyền Độ, Ngô Trường Phong chia tay từ biệt rồi cùng Mộc Uyển Thanh, Chung Linh, Ba Thiên Thạch, Phạm Hoa trở về Đại Lý. Về đến bờ cõi nước Đại Lý đã thấy Vương Ngọc Yến cùng bọn thị vệ, võ sĩ ra nghênh tiếp.

Đoàn Dự kể lại vụ Tiêu Phong cùng A Tử, Vương Ngọc Yến cúi đầu sa lệ. Mọi người đều buồn rầu thảm đạm.

Đoàn người đi thẳng về phía nam. Đoàn Dự không muốn kinh động bá tính, liền truyền cho các quan dừng thay đổi sắc phục và vẫn ăn mặc như kiểu khách thương.

Một ngày kia sắp về tới kinh thành. Đoàn Dự muốn vào chùa Thiên Long bái kiến Khô Vinh thiền sư và Hoàng bá phụ là Đoàn Chính Minh. Nhưng chàng thấy trời tối rồi mà còn cách chùa Thiên Long đến sáu mươi dặm, đang muốn tìm một nơi nghỉ lại.

Bất thình lình trong rừng cây có thanh âm một đứa trẻ nhỏ la lên:

- Bệ hạ! Bệ hạ! Hải nhi đã lạy bệ hạ rồi sao không thấy bệ hạ cho kẹo!

Mọi người nghe thấy đều lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Sao lại có người nhận ra bệ hạ?

Mấy người chạy vào rừng cây thì nghe thấy thanh âm:

- Các người phải nói: "Nguyễn Ngô hoàng vạn tuế! Vạn vạn tuế!" thì mới được thưởng kẹo.

Thanh âm này nghe rất quen tai. Gã chính là Mộ Dung Phục.

Đoàn Dự cùng Vương Ngọc Yến giạt mình kinh hãi. Hai người dắt tay nhau ẩn vào một góc cây nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy Mộ Dung Phục ngồi trên ngôi mộ. Gã đội mũ giấy, vẻ mặt oai nghiêm.

Trước ngôi mộ này có bảy tám đứa con nít trong làng ra quỳ ở đây. Chúng theo lời Mộ Dung Phục la lên:

- Nguyễn Ngô hoàng vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Chúng vừa la vừa lạy xuống. Có đứa thò tay ra năn nỉ:

- Bệ hạ cho kẹo đi! Bệ hạ cho kẹo đi!

Mộ Dung Phục nói:

- Các khanh hãy bình thân! Trẫm đã phục hưng được cơ nghiệp nhà Đại Yên, lên ngôi đại bảo thì hết thủy đình thần đều được phong thưởng.

Gã nói xong lấy trong bọc ra một hộp vừa kẹo vừa bánh chia cho bọn con nít.

Bầy con nít vỗ tay hoan hô, vừa chạy đi vừa nói:

- Sáng mai lại đến!

Vương Ngọc Yến trông vẻ mặt biểu ca mình thì biết rằng cái giàu sang của y càng ngày càng thâm trọng và nay y đã thành người mất trí. Nàng thấy vậy đau lòng khôn xiết, suýt nữa ngất đi.

Đoàn Dự khẽ kéo tay áo nàng dắt đi. Mọi người cũng từ từ lui ra, để mặc Mộ Dung Phục ngồi trên phân mộ mà nói lảm nhảm.

Hết

<http://hello.to/kimdung>

<http://come.to/kimdung>